

ÀLEX ROVIRA
FERNANDO
TRÍAS DE BES

**LA
BONA
SORT**

CLAUS PER A LA
PROSPERITAT

labutxaca

ÀLEX ROVIRA

FERNANDO
TRÍAS DE BES

**LA
BONA
SORT**

CLAUS PER A
LA PROSPERITAT

Proa
Barcelona

SUMARI

Nota editorial	9
Primera part: La trobada	11
Segona part: La llegenda del Trèvol Màgic	25
I. El repte d'en Merlí.....	27
II. El Gnom, Príncep de la Terra.....	31
III. La Dama del Llac	41
IV. La Sequoia, Reina dels Arbres.....	51
V. Ston, la Mare de les Pedres.....	60
VI. Els cavallers es troben al bosc.....	70
VII. La Bruixa i el Mussol visiten en Nott.....	74
VIII. La Bruixa i el Mussol visiten en Sid	79
IX. El Vent, Senyor del Destí i de la Sort	83
X. El retrobament amb en Merlí	88
Tercera part: El retrobament	95
Quarta part: Algunes de les persones que hi estan d'acord	103
Cinquena part: Decàleg, síntesi i nou origen de la Bona Sort	111
La fórmula de la Bona Sort	119

PRIMERA PART

LA TROBADA

Una bonica tarda de primavera, en Víctor, un home d'aspecte elegant i informal, s'assegué al seu banc preferit del parc més gran d'aquella gran ciutat. Allí se sentia en pau, s'afluixava el nus de la corbata i descansava els peus descalços sobre una flonja catifa de trèvols. A en Víctor, que tenia seixanta-quatre anys i un passat ple d'èxits, li encantava aquell racó.

Però aquella tarda seria una tarda diferent; quelcom d'inesperat estava a punt de passar.

Un altre home, també d'uns seixanta anys i de nom David, s'apropava al mateix banc amb la intenció d'asseure-s'hi. Ho feia amb passes cansades, potser fins i tot abatudes. S'intuïa en ell una persona trista, encara que conservava, a la seva manera, un cert aire de dignitat. En David ho estava passant força malament en aquells moments. De fet, els últims anys havien estat dolents.

En David s'assegué al costat d'en Víctor i llurs mirades es trobaren. I fou estrany, perquè ambdós, al mateix temps, pensaren que els unia un vincle, quelcom conegut... molt llunyà, però íntimament familiar.

—Tu ets en Víctor? —preguntà en David, amb precaució.

—I tu en David? —respongué en Víctor, ara ja convençut que en aquella persona reconeixia un amic.

—No pot ser!

—No m’ho puc creure! Després de tant de temps!

En aquell instant, s’aixecaren i s’abraçaren, mentre reien amb força.

En Víctor i en David havien estat grans amics de petits, des dels dos anys fins als deu. Havien estat veïns al modest barri on havien passat els primers anys de vida.

—T’he reconegut pels inconfusibles ulls blaus! —va explicar en Víctor.

—I jo a tu per la mirada tan neta i sincera que ja tenies fa... fa... cinquanta-quatre anys! No ha canviat gens —respongué en David.

Llavors van recordar i compartir anècdotes de la infància i recuperaren llocs i personatges que creien oblidats. Finalment, en Víctor, que va reconèixer en l’expressió del seu amic una ombra de tristesa, li digué:

—Vell amic, explica’m com t’ha anat a la vida...

En David s’arronsà d’espatlles i sospirà.

—La meva vida ha estat un cúmulo de despropòsits.

—Com és això?

—Recordes que, quan tenia deu anys, la meua família va deixar el barri on érem veïns? Un bon dia, desapareguérem i ningú no va saber res més de nosaltres. Resulta que el meu pare heretà la immensa fortuna d'un tiet llunyà que va morir sense descendència. Vàrem marxar sense dir res a ningú. Els meus pares no volien que se sabés que la sort ens havia somrigut. Canviàrem de casa, de cotxe, de veïns, d'amics... Va ser llavors quan tu i jo vàrem perdre el contacte.

—Va ser per això, doncs! —exclamà en Víctor—. Sempre ens vàrem preguntar què us devia haver passat... Tan gran va ser la fortuna que vàreu rebre?

—Sí. A més, una part important del que vàrem rebre en herència fou una gran empresa tèxtil en ple funcionament i que estava donant molts beneficis. Mon pare la va fer créixer encara més. I quan ell morí, jo me'n vaig fer càrrec. Però vaig tenir molt mala sort. Tot em va sortir del revés —explicà en David.

—Què va passar?

—Durant un temps no vaig canviar res, perquè les coses anaven més o menys bé. Llavors, de sobte, van començar a aparèixer competidors per tot arreu i les vendes van baixar. El nostre producte era el millor i jo tenia l'esperança que els clients s'adonarien que la competència no oferia la mateixa qualitat. Però els clients no n'entenen, de teixits.

Si ho haguessin sabut, se n'haurien adonat. Així que es llançaren a comprar els productes de les noves marques que sortien al mercat.

En David va parar per respirar. Recordar tot allò no era gens agradable. En Víctor romangué en silenci; no sabia què dir.

—Vaig perdre molts diners, però l'empresa encara estava sanejada. Vaig intentar reduir les despeses tant com vaig poder, però com més ho feia, més baixaven les vendes. Vaig estar a punt de crear una marca pròpia, però no m'hi vaig atrevir, perquè el mercat demanava marques estrangeres. Allò em portà al límit. Com a últim recurs vaig pensar a obrir una cadena de botigues, però vaig tardar a prendre la decisió i, quan al final ho vaig fer, no vaig poder pagar els locals, perquè les vendes no cobrien els costos. No vaig poder fer front als pagaments i vaig haver de respondre amb els actius: la fàbrica, les terres, la casa, totes les meves propietats... Ho vaig tenir tot, tot el que vaig voler. I ho vaig perdre. Mai no he tingut sort.

—I què vas fer, aleshores? —preguntà en Víctor.

—Res, no sabia què podia fer. Els mateixos que abans em lloaven, ara em donaven l'esquena. Vaig passar d'una feina a una altra, però o no m'adaptava o no em sabien entendre... Fins i tot vaig passar gana... He sobreviscut durant quinze anys com he pogut, guanyant-me la vida amb les propines que em donen per fer encàrrecs i fins i tot amb l'ajut de

la bona gent del barri on visc ara, on em coneixen. Sempre m'ha acompanyat la mala sort.

En David, que no tenia ganes de seguir parlant, preguntà al seu amic d'infància:

—I a tu, com t'ha tractat la vida? Has tingut sort?

En Víctor dibuixà un somriure.

—Com recordaràs, els meus pares eren pobres, més pobres que els teus quan encara vivíeu al barri. Els meus orígens són més que humils, ja ho saps: són precaris. Moltes nits no teníem res per menjar. De vegades, la teva mare ens portava alguna cosa, perquè sabia que a casa anaven mal dades. Com també saps, no vaig poder anar a l'escola i vaig estudiar a la universitat de la vida. Vaig començar a treballar als deu anys, de fet poc després que la teva família i tu desapareguéssiu misteriosament.

»Vaig començar rentant cotxes. Després vaig treballar de grum en un hotel. Encara després vaig pujar de categoria i vaig fer de porter en diversos establiments de cinc estrelles... Fins que, als vint-i-dos anys, em vaig adonar que *podia tenir sort si m'ho proposava*.

—I com ho vas fer? —li demanà en David, amb una barreja de curiositat i d'escepticisme.

—Vaig comprar un petit taller que estava a punt de tancar. El vaig comprar amb un crèdit i amb tots els estalvis que tenia. Era un taller on s'hi fa-

bricaven bosses de pell. Jo n'havia vist de tota mena als restaurants i als luxosos hotels on havia treballat i sabia què agradava a la gent rica. Només havia de fabricar el mateix que tantes vegades havia vist que es portava quan treballava de mosso.

»Al començament, jo mateix m'ocupava tant de la producció com de sortir a vendre. Treballava de nits i els caps de setmana. El primer any va anar molt bé i vaig reinvertir tot el que havia guanyat a comprar més gènere i a viatjar per tot el país, per descobrir què es fabricava en altres llocs. Necessitava saber-ne més que ningú altre de bosses de pell. Vaig aprendre molt visitant botigues i preguntava a tothom que veia amb una bossa què li agradava i què no li agradava de la que portava.

En Víctor recordava amb passió aquells primers anys. Seguí parlant:

—Les vendes creixeren i, durant deu anys, vaig reinvertir tots els beneficis. Buscava oportunitats allà on creia que podia trobar-les. Cada any modificava el disseny de les bosses que es venien millor, mai no eren iguals. I mai no deixava per a l'endemà els problemes que sorgien als tallers. Em vaig esforçar a ser la causa de tot el que passava al meu voltant. Vaig comprar més tallers, l'un rere l'altre, i després arribaren les fàbriques. Al final vaig aconseguir erigir un negoci pròsper. La veritat és que no va ser gens fàcil, però el resultat superà tot el que imaginava quan vaig començar.

En David l'interrompé en aquest punt i matisà l'última afirmació:

—No podria ser que, en realitat, vas tenir molta sort?

—Això creus? De debò creus que tot va ser qüestió de sort? —s'exclamà en Víctor, sorprès.

—No he volgut molestar-te ni menystenir-te —respongué en David amb un filet de veu—. Però em costa creure que la raó de tots els teus èxits siguis només tu. La sort somriu a qui el destí capriciós escull. A tu et va somriure i a mi no. I no hi ha res més, vell amic.

En Víctor quedà pensatiu. Al cap d'una estona, respongué:

—Mira, jo no vaig heretar cap gran fortuna, però el meu avi em va donar quelcom molt millor... Saps quina és la diferència entre la sort i la Bona Sort, amb majúscules?

—No, no ho sé—contestà en David, que tampoc no semblava gaire interessat.

—Vaig aprendre la diferència entre la sort i la Bona Sort amb un conte que el meu avi explicava quan vivia amb nosaltres. Sovint he pensat, i de fet encara ho penso, que aquest conte em canvià la vida. M'ha acompanyat en els moments de por, de dubte, d'incertesa i de confusió, però també en els moments d'alegria, de felicitat, de gratitud... Gràcies a aquest conte vaig decidir comprar el taller amb el fruit de sis anys d'esforç apassionat i d'es-

talvi. Aquest conte també vas ser el detonant de moltes altres decisions que després han demostrat ser crucials a la meua vida.

En Víctor continuà parlant mentre en David, amb el cap ensorrat entre les espatlles, mirava a terra.

—Potser un ja no està per escoltar contes als seixanta-quatre anys... però mai no és tard per sentir el que ens pot ser útil. Ja ho diu el refrany: «Mentre hi ha vida, hi ha esperança». Si vols, te'l puc explicar.

En David seguia en silenci i en Víctor continuà:

—És un conte que ha ajudat moltes persones. No només gent del món dels negocis, sinó també emprenedors i professionals de tots els rams. Les persones que aprenen i assumeixen la diferència entre la sort, sense més, i la Bona Sort, obtenen resultats excel·lents a la feina i a les empreses on treballen. A d'altres els ha servit fins i tot per cultivar l'amor. Ha ajudat també esportistes, científics i investigadors... Si t'ho dic és perquè ho sé de primera mà. Ja tinc seixanta-quatre anys i he estat testimoni de l'efecte que aquesta llegenda ha tingut en moltes persones.

En David es redreçà i parlà, potser empès per la curiositat:

—D'acord, digues: quina és la diferència entre la sort i la Bona Sort?

En Víctor medità abans de respondre:

—Quan la teva família va rebre l'herència, va ser una qüestió de sort. Però aquesta sort no depèn d'un mateix i, per això, tampoc no dura gaire. Vas tenir una mica de sort, i aquest és el motiu pel qual ara no tens res. En canvi, jo em vaig dedicar a crear sort. La sort, sense més, no depèn de tu. La Bona Sort només depèn de tu. I aquesta darrera és l'autèntica. Temo que, de fet, la primera no existeix.

En David no donava crèdit al que sentia:

—Què vols dir? Que la sort no existeix?

—D'acord... Diguem que sí que existeix. Tanmateix, és tan improbable que no podem esperar que ens arribi precisament a nosaltres, a qualsevol. I, si per fi arriba, no dura gaire, és passatgera. Sabies que pràcticament el noranta per cent de les persones que han guanyat la loteria no tarden més de deu anys a arruïnar-se o a tornar a estar com abans? Per contra, la Bona Sort és possible sempre que t'ho proposis. Per això en diem Bona Sort, perquè és la bona, la de debò.

—Per què és la de debò? On és la diferència?
—insistí en David. Les paraules del seu amic el començaven a intrigar molt.

—Vols que t'expliqui el conte?

En David dubtà uns instants. Al cap i a la fi, encara que no podia tornar enrere, tampoc no perdia res per escoltar. D'altra banda, li agradava que el

seu millor amic de la infància li expliqués un conte ara, amb seixanta-quatre anys. I no només això. Feia massa temps que ningú no li explicava res com si encara fos un nen.

—D'acord, explica-me'l —va dir a la fi.